Rozjímání na první sobotu v září 2018
Ježíš trním korunován

Sestra Lucie z Fatimy napsala: „*Když se Ježíš vydal do rukou nepřátel, byl nejdřív odsouzen Sanhedrinem, kterému předsedal Kaifáš, pak byl odveden do pretoria římského správce Pontia Piláta. Tam byl Ježíš zesměšňován, bičován a trním korunován. Když Bůh dopustí, že i my se jednoho dne staneme obětí lidské nespravedlnosti, hleďme na Ježíše a s vírou Ho následujme.“*

Během doby, kdy se zjevovala Panna Maria, zažila sestra Lucie ještě jako malá dívenka mnohé nespravedlnosti a podezírání ze strany lidí. Lucie byla obviňována ze lži, z povyšování se, stala se terčem posměšků. Také její vlastní milovaná matka ji podezřívala ze lži, a ne jednou se i s pomocí síly snažila přinutit dceru k odvolání toho, co říkala. A pak byla Lucie spolu s Františkem a Hyacintou zatčena a uvězněna. Během výslechu děti zažily křik a výhrůžky. Tímto se je starosta z nedalekého městečka Ourém snažil přinutit k tomu, aby popřely, že jim Panna Maria svěřila nějaké tajemství. Když byly ostatní děti odvedeny z výslechové místnosti, Lucie byla přesvědčená, že pohrůžky se naplnily a že František a Hyacinta byli vhozeni do kotle s vroucím olejem. A když přišla řada na ni, Lucie si byla jistá, že je vedena na mučednickou smrt. Kolik ještě následovalo nařčení, kolik ponižování! Zvědavci přijížděli dokonce ze vzdáleného Lisabonu a chtěli se na děti dívat tak, jak se prohlíží exotická zvířata. Ale tohle ještě nebylo všechno. Už po skončení zjevení se Lucie jako nějaký zločinec musela před lidmi skrývat. Potom konečně byla poslána do Španělska, do cizí země, kde nikdo neznal ani ji, ani její minulost. Odkud se v tomto dítěti vzalo tolik odvahy a síly? Lucie od raného mládí *hleděla na Ježíše a s vírou Ho následovala.* Rada, kterou nám Lucie dává, to nejsou jen slova, je to výsledek její osobní zkušenosti.

V dnešní době se často ptáme: Odkud čerpají sílu a věrnost současní mučedníci, třeba ti, co jsou pronásledováni fanatickými muslimy? A odkud čerpali sílu ti, kdo byli léta vězněni v komunistických lágrech a žalářích, a to nejen ve světě, ale i v naší vlasti? Odkud čerpají odvahu lidé, kteří počítají s tím, že za věrnost pravdě budou vyloučeni z dobrého zaměstnání, z profesních sdružení nebo z takzvané „slušné“ společnosti, pokud nebudou sdílet ideologii vládnoucí strany nebo názory nějaké skupiny? Poukazuje se na ně prstem, jsou znevažováni a zastrašováni, je k nim přistupováno jako k občanům druhé kategorie a šikana se často dotýká i jejích blízkých. Všichni tito lidé čerpají sílu z jednoho pramene: z víry. *Hleďme na Krista a s vírou Ho následujme.*

Skončilo ukrutné bičování. Vidíme, jak kati odvazují Ježíše od kůlu. Jeho tělo je jedna velká rána, není na něm zdravého místa. Rány krvácejí a krev je všude kolem, na zemi i na kůlu.
Ježíš se potácí. Ví, co bude následovat. Ví, co ještě přijde. Vojáci splnili povel na výbornou. Na Ježíše dokonce spadlo více ran, než dovoluje zákon. Katům to však nestačilo. Opojeni mukou bezbranného, vydrážděni vůní čerstvé krve, stále zuří, jelikož i přes kruté mučení si jejich oběť uchovala svoji důstojnost. Pán Ježíš nekřičel, neplakal, neprosil o smilování. Mlčel. A oni to mlčení nemohou unést. Cítí se poražení. Hledají proto jiný způsob, jak Ježíše ještě více pokořit. Doslechli se, že prý se tento zakrvácený a umučený člověk vydává za krále. Rozhodují se Ho tedy ponížit a zesměšnit Jeho královskou důstojnost. Chtějí si ještě užít a bezbranná oběť je k tomu dobrou příležitostí. Přinášejí trnovou větev zakončenou dlouhými ostny. Splétají z ní věnec. Nejdřív si obleknou rukavice, aby se neporanili, pak násilím vtlačují věnec na hlavu své oběti. Pomáhají si v tom brutálními údery rákosek.
Ostré hroty se dostávají až k lebce, krev teče do očí. Nakonec trýznitelé hodí na Ježíše purpurový plášť. (srov. Jan 19,2; Mat 27,28) Evangelista o tom píše: „ … *klekali před ním a*

posmívali se mu: 'Buď zdráv, židovský králi!' Plivali na něj, brali tu hůl a bili ho po hlavě." (Mat 27, 29-30) Hle, král! Koruna, žezlo, nachový plášť. Co víc je králi třeba? Pobavení žoldáci řvou a hulákají, spokojení, že se jim ten vtip tak podařil. A Pán Ježíš mlčí.
Tváří v tvář utrpení, potupě, ponížení, Pán Ježíš mlčí. Byl trýzněn mnohem, mnohem víc, než zněl katům daný příkaz. Stal se hračkou v rukou nepříčetných lidí nemocných nenávistí. Nemocných nenávistí? Proč? Kvůli čemu? Možná cítili, že prohráli. Možná si uvědomili vlastní zlobu a svoji bezmoc vůči dobru. A tak celý oddíl vojáků byl poražen jedním, slabým a bezbranným Člověkem. A jeden slabý a bezbranný Člověk zvítězil nad nenávistí, nad namyšleností a pýchou.

Panno Maria, nebyla jsi u toho. A přesto jsi trpěla spolu se Svým Synem. Tvoje něžné a jemné Srdce cítilo každou ránu, každý trn zraňující hlavu, každý bolavý dotek zmrzačeného těla Tvého Syna. Cítila jsi vše, co cítil Tvůj Syn, jsi přece Spoluvykupitelka, jsi Matka Bolestná. Jak bylo těžké souhlasit s Boží vůlí, s vůlí Tvého Syna! Vše, co se stalo, bylo třeba pro spásu světa, pro spásu každého člověka, pro moji spásu. Žoldáci dokončili svoje dílo. Teď mohou odejít, mohou hrát kostky, pít víno. A jejich oběť? Pán Ježíš pomalu a těžce vchází po širokých schodech na místo, kde se na své židli honosí Pilát, pán života a smrti. Pán, zotročený strachem, obávající se davů, Sanhedrinu, udání a vyhrůžek. Otrok, který sedí před stojícím Pánem, před Pánem, který je zosobněním svobody. Dívá se. V jeho pohledu se možná zrcadlí soucit, ale možná i pohrdání či lhostejnost. Pilát poukazuje na Ježíše a říká: „Hle, člověk." Hle, člověk!

Máme před očima vyhublá těla vězňů koncentračních táborů, umučené oběti komunistických žalářů, teprve v dnešní době exhumované z hromadných hrobů tělesné pozůstatky těch našich spoluobčanů, kteří neuhnuli před bezprávím, i když to bylo zahaleno do roušky právních předpisů. Můžeme si vybavit fotografie ukřižovaných, zavražděných, zmrzačených křesťanů, pronásledovaných fanatickými členy islámského státu. Tato svědectví nenajdeme na prvních stránkách novin, spíše někde na internetu, jelikož politická korektnost v mnohých, tzv. civilizovaných zemích nedovoluje hovořit o těchto faktech a skutečnostech. Připomeňme si na kousky roztrhaná těla dětí, masakrovaných při potratech. Tam přece také jde o lidi.
V těchto zmrzačených tělech, obětech nenávisti, zbabělosti, egoismu vidíme Ježíše, stojícího před davem, zbičovaného a trním korunovaného.

Hle, člověk! Panno Maria, celá strnulá bolestí se díváš na tělo Svého Syna. Vidíš trpící těla Jeho bratří a sester a pláčeš. Jsi přece Panna Maria Bolestná a cítíš každou bolest svých dětí. Modli se z nás, ať si do konce života uchováme naše lidství a důstojnost tak, jako si je uchoval Pán Ježíš. Nauč nás, ať se v našem utrpení odevzdáváme do Boží vůle tak jako Tvůj Syn a vše obětujeme milosrdnému Bohu skrze Tvoje ruce. Každé naše utrpení nás připodobňuje k Pánu Ježíši. Pomáhej naší víře, ať o tom nepochybujeme.

Hledíme na Svatou hlavu v trnové koruně. On je hlavou Církve, která je Jeho Mystickým, tedy neviditelným, duchovním Tělem. Když trpí hlava, trpí i všechny ostatní údy. A co já? Trpím spolu s ostatními údy Církve? Trpím s křesťany ze Sýrie a z ostatních mučednických zemí? Uvědomuji si, že někdo umírá za víru přesně teď, ve chvíli, kdy slyším nebo čtu tato slova? Přece každých pět minut umírá na světě jeden křesťan právě jen proto, že je křesťanem a že spíše volí smrt než zradu Krista. Myslím na to, když se stydím přežehnat se křížem na veřejnosti? Když se stydím říct: *„Ano, věřím v Boha, ano, jsem katolík!"*?
Panno Maria, nauč mně, jak být opravdovým člověkem. Jelikož velikost člověka nezáleží na urozeném původu, na vzdělání, na majetku ani na fyzické zdatnosti, ale na věrnosti, na překonání strachu a na lásce k pravdě. Když byl Tvůj Syn ještě malým děťátkem, král Herodes se Ho snažil zabít ze strachu před ztrátou svého království. Potom na konci svého

pozemského života byl nařčen z toho, že se vydává za židovského krále a ohrožuje římské císařství. Pán Ježíš byl pro mnohé od počátku až do konce svého pozemského života z politických důvodů nebezpečný. Zatímco On jasně říkal, že Jeho království není odsud, není z tohoto světa, nechtěl změnit svět, chtěl změnit člověka. Chtěl změnit lidské srdce.
Chtěl, aby nejvyšším zákonem v Jeho království nebyl zákon síly, ale zákon lásky.
Chtěl být králem takového království. Nebyl pochopen.

Panno Maria, pravda a láska jsou zesměšňovány a trním korunovány. Stejně jako Tvoje neposkvrněná čistota a mateřská láska byly a stále jsou cílem nadávek, posměšků, a nezřídka i opravdové nenávisti. Ty však musíš sdílet se svým Synem Jeho osud. Jsi přece spolu s Ním naší Spoluvykupitelkou. Panno Maria, dej, ať skrze tuto pobožnost pěti sobot Ti mohu svou láskou vynahradit všechny urážky. Ať při rozjímání umučení Tvého Syna padnu na kolena před trním korunovaným Králem, abych Mu vzdal hold jako Jeho poddaný, patřící do Jeho království, které není z tohoto světa.